

POLICIE SEVER

JAN KUČERA

Jan Kučera

POLICIE SEVER

Copyright

Autor: Jan Kučera

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

1. elektronické vydání

Praha, 2017

ISBN:

978-80-7512-780-8 (ePub)

978-80-7512-781-5 (mobipocket)

978-80-7512-782-2 (pdf)

POLICIE SEVER..... 2

ÚVOD	5
1/ DEGRADACE NA GIPS	7
2/ NÁSTUP A ZTRÁTA KRAVATY	11
3/ SEZNÁMENÍ S KOLEKTIVEM	15
4/ POSLEDNÍ KAPKA A JSEM VOLNÝ	20
5/ KDO JE VÍC - STRÁŽNÍK, NEBO POLICISTA?	23
6/ ZNÁSILNĚNÍ	26
7/ DALŠÍ TAHY NAŠÍ ŠACHOVÉ PARTIE	29
8/ ÚTOK BÍLÝMI NA KLÍČOVÉ ČERNÉ FIGURKY	32
9/ KONEČNĚ POMOCNÁ RUKA	36
10/ SOUKROMÁ STŘELNICE	38
11/ VEČEŘE	43
12/ PRVNÍ A POSLEDNÍ PORADA V MÉ KANCELÁŘI	47
13/ DÁMSKÁ HLÍDKA	50
14/ PORADA VE SRUBU	56
15/ NEČEKANÝ ÚTOK NAŠICH PROTIVNÍKŮ	59
16/ HODINA „PRAVDY“	63
17/ NÁVŠTĚVA Z PRAHY	69
18/ OBDOBÍ KLIDU	76
19/ POSLEDNÍ POKUS O ŠACH	82
20/ ŠACHOVÁ PARTIE KONČÍ MATEM	87
DOSLOV	90
OD STEJNÉHO AUTORA JSME JIŽ VYDALI:	91
UPOUTÁVKA NA DALŠÍ KNIHU:	92

ÚVOD

Nejmladší plukovník z GIBS (Generální inspekce bezpečnostních sborů) přišel na vedení s novinkou. Infiltrovat pracovníka GIBS do kolektivu, kde působí policista či policisté podezřelí ze závažné trestné činnosti.

Jeho šéfové, ale měli raději klídek a dobré výsledky svědčící o nízkém procentu černých ovcí v policejním sboru, protože jen tyto výsledky jim přinášely vysoké finanční odměny, naději na vyšší posty, generálské hodnosti a mimořádné důchody.

Proto měli obavy z dravého kolegy a vymysleli si plán o vlkovi, který se nažere, a koze, která zůstane celá.

V jednom příhraničním městečku museli pracovníci GIBS rozpráší celou oddělení Policie ČR. Většina včetně šéfa šla do vyšetřovací vazby a čekala na soud, jeden byl postaven mimo službu a byl stíhán na svobodě. Na místě zůstal jen jeden policista, který vše pomohl odhalit a také proti všem svědčil.

Bylo nutné okamžitě znovu postavit a obnovit službu celé policejní součásti, protože okolní oddělení policie pracovala i za ni. Dál bylo nutné chránit korunního svědka celého případu, jediného zbylého policistu, protože propletenec vazeb a vztahů v městečku prorostl za léta do policie i do podnikatelských kruhů, a hlavně směrem k podezřelému a nelegálnímu podnikání, o radnici a městské policii ani nemluvě.

Všem šlo o jediné, rychle zbohatnout a udržet si v městečku moc co nejdéle. Kde ale rychle vzít deset či dvanáct policistů po škole s nějakou praxí, kteří by až tak moc na svém stávajícím útvaru nechyběli. No, jediné tam, kde se jich představení moc rádi zbaví. No, to bude ale parta.

Pověřili z kraje okresního náčelníka, aby ve svém okrese a i v sousedních okresech posbíral nežádoucí policisty, kterých se jejich představení rádi zbaví. Nemakačenkové, lidé nepohodlní neustálým uplatňováním svých práv, příliš aktivní odboroví předáci, podezřelí z trestné činnosti, která jim ale nejde dokázat, neschopní protekční synkové otců, co jsou již v důchodu, a nakonec i policistky, které svou krásou rozvrací rodiny svých představených, kteří jsou tak zaslepeni svou podřízenou, že si ještě neuvědomili, jakou mají jejich manželky moc a jaké mají u policie páky, aby si je ohlídal.

No a této sešlosti, která nebude vědět, kam dřív skočit, by měl velet náš příliš iniciativní plukovník. To by šlo, jen ta hodnost je na zamýšlenou funkci moc vysoká, a tak z něj uděláme, co? Kapitána, to mu bude stačit.

1/ DEGRADACE NA GIPS

Co jsem čekal? Vše možné, ale toto řešení? To mne nenapadlo, že mne pověří vyzkoušením mého nápadu osobně a v praxi. Dostal jsem nový služební průkaz i nový osobní svazek se jmenováním do funkce s tím, že pokud se můj nápad neosvědčí, mohu na této „faře“ také dosloužit až do penze.

Ale co, já jsem měl životní výzvy vždy rád a toto je snad ta největší výzva v mém životě, tak jdu do toho. Nejdřív jsem zamířil do výdejny, abych si koupil novou uniformu vzor 15, na níž se konečně po pětadvaceti letech objevily pro důstojníky zlaté doplňky jako hvězdy na výložkách, knoflíky a i státní znak na všech čepicích, jako to má celý svět. Nakonec jsem si vzal i zlatou sponu na kravatu. Jen brigádýrku ještě neměli, místo ní mi dali již dávno pro policisty zapomenutou lodičku a nový zlatý státní znak na starou brigádýrku.

Nasázel jsem si na výložky po čtyřech zlatých hvězdách, představil jsem si, že jsem o pár let mladší, a odjel domů. Když mne přítelkyně viděla v uniformě, zaujala ji záplava nových zlatých doplňků na mém saku a ptala se, zda mne zase nepovýšili. Když se dozvěděla, že naopak, a navíc, že jsem přeložen, hledala mé nové působiště na mapě. Po chvíli jej našla a já tušil, že dnes večer biftek nebude, maximálně sekaná, a ještě studená.

Zásahovka a vozidlo GIBSu.

Na ústředí jsem už nešel a rychle jsem si zajistil v mém budoucím působišti ubytování. Potom jsem jel na krajskou expozituru GIBS a ujistil se, že mne tam nikdo nezná. Naposledy jsem se jel představit okresnímu řediteli Policie ČR.

Bylo na něm vidět, že slouží celý život a má už jen pár let do penze, dlouho si mne prohlížel a pak mi sdělil, že kvalitnější lidi pro mne se mu nepodařilo sehnat, a když jsme se posadili, šeptem

mne žádal, abych byl hodný na jeho bývalou tiskovou mluvčí Jitku. Ona za přeložení nemůže, vše má na svědomí jeho vlivná manželka, která se dozvěděla o jejich poměru. Dobře ví, že ze strany dívky to žádná velká láska nebyla, a tak jí jako plukovník a její představený sliboval hory doly, aby si udržel její přízeň. Přesto se našel nějaký nepřejícník, který manželce vše za tepla donesl. Nemohl jinak a musel ji ihned přeložit. Jeho smutek byl pochopitelný a vypadalo to, že se loučí s posledním milostným dobrodružstvím svého života. Jako penzista bez jakéhokoli vlivu už žádnou mladou ženu nezaujme. Bylo mi ho trochu líto, ale čas nikdo nezastaví a musel s takovým koncem svého dobrodružství počítat. Myslím, že ze všeho nakonec vyšel dost lacino.

Vše jsem hned pochopil a začal jsem se na tu partu „vyděděnců“ docela těšit. Nabídli mi několik variant ubytování, ale já jsem si vybral to poslední. V domku u bývalého kolegy, nyní důchodce, na samotě za městečkem. Budu tam mít klídek a navíc neocenitelný zdroj informací o místních lidech.

Až tady mimo Prahu jsem si uvědomil, že přichází jaro. Aprílový měsíc střídal teplé slunné dny s deštěm a ochlazením. Když jsem vstoupil do krásného srubu obklopeného ze tří stran lesem, v kamnech praskal oheň a všude okolo se rozlévalo příjemné teplo opravdového domova. U kamen se protahoval černý kocourek a mne přišel přivítat majitelův pejsek, který mrskal ocáskem jako takovou malou šavličkou.

S majitelem jsme si podali ruce jako staří přátelé a představili se. Mirek nalil dva panáčky kořalky a přiřukli jsme si na tykání, jsme přeci kolegové, ne? Pak mi udělal dobrou kávu a chvíli vykládal o sobě. Jak v tomto kraji sloužil celý život, před pár lety byl mým předchůdcem a velel oddělení policie v našem městečku.

Našel si tu manželku, vychovali dvě dcery, které se rozletěly do světa. Před pár lety si s manželkou pořídili tuto dřevěnou krásu na důchod, aby to neměli daleko na houby, které oba milovali, ale osud jim nepřál. Stačila chvilka nepozornosti opilého řidiče a jakou měla žena na kole šanci? Chtěl se vrhnout do práce ale ani to mu osud nedopřál.

Jeho závistivý zástupce, který jej chtěl ve funkci co nejdříve vystřídat, dělal vše pro to, aby byl odejit do důchodu. Pak to teprve v městečku „vzal do vlastních rukou.“

„Na co jsem já šetřil celý život ze svého platu, to on měl do roka,“ říkal mi můj domácí. Ostatní jeho kolegové na oddělení měli dvě možnosti, létat ze služby do služby na ulici, jezdit na každé školení a kurzy a na konec pro maličkost riskovat odchod do civilu. Nebo jít k novému šéfovi do party a plnit bez ptaní všechny jeho příkazy. Za to měli nová auta, byty nebo domy a exotické dovolené v Karibiku nebo Thajsku. Podlehli postupně všichni až na jediného a ten mi bude dělat zástupce.

2/ NÁSTUP A ZTRÁTA KRAVATY

Přijel jsem do městečka ráno před sedmou v nástupní den a byl jsem zvědavý tak jako první den, když jsem nastupoval po policejní škole na svůj první útvar. Vešel jsem do šatny, kde se převlékalo asi deset chlapů od třiceti do čtyřiceti let, a letmo jsem je pozdravil.

Překvapilo mne, že jsme skoro všichni přibližně stejného věku. Vše organizoval štíhlý čtyřicátník Dominik, který tady byl jediný „doma.“ Zabral jsem si jednu skříňku a začal se převlékat, přičemž jsem po očku sledoval všechny ostatní. Většina nebyli žádní rambové ani vytrénovaní sportovci. Snad jen dva, tři mohli beze studu uniformu reprezentovat.

Oblékl jsem si košili, a když jsem si chtěl navléknout kravatu, na které jsem měl z domova vzorný uzel, tak se mi z něj jeden konec vyvlékl a já potřeboval zrcadlo. Tak jsem se obul, sako si hodil přes židli, kravatu jsem položil na stůl a vydal se hledat nějaké zrcadlo, které mi v šatně chybělo.

Mezitím jsem se letmo pozdravil s Dominikem a ještě se dvěma dalšími kolegy, až jsem nakonec zrcadlo na chodbě objevil. Vrátil jsem se do šatny a kravata nikde. Rozhlédl jsem se okolo a všichni se koukali do skříňek, no a hledej jednu modrou kravatu mezi samými modrými kravatami. Nemožné.

Nahlas jsem se zeptal: „Pánové, nevzal si náhodou někdo omylem moji kravatu?“ Jedinou odpovědí mi bylo ticho. Jen se na mne otočily dva nebo tři rozšklebené obličejové nad vzorně uvázanými kravatami. Sáhl jsem do skříňky, vyndal jsem druhou kravatu ještě zabalenou v původním obalu a před zrcadlem jsem si ji uvázal.

Pak se všichni již převlečení do uniforem trousili do zasedačky a sedali si jeden vedle druhého k dlouhému stolu. V čele seděl Dominik a pokukoval po dvou kolegyních, které zrovna vstoupily do zasedačky. Vzbudily všeobecný zájem, protože obě byly mladé a moc hezké. Asi největší milovník z naší nové party, Jirka Samek, se jim uklonil a oběma postupně políbil ruku a představil se jim. Menší se začervenala a ta o něco vyšší s hodností poručíka se jen usmála, a jako by si v duchu řekla: „Ejhle už vím, na koho si mám dávat pozor.“

Pak se všichni uklidnili a nadporučík Dominik se představil jako zástupce velitele a začal všechny seznamovat se situací. To, že budeme zcela nové osazenstvo oddělení policie, jsme věděli, ale on začal tím, že se zeptal, kdo z nás si dnes oblékl uniformu poprvé či po hodně dlouhé době?

K mému zděšení se přihlásila polovina přítomných. Postupně říkali, odkud je představení vytáhli. Z hospodářské kriminálky, analytické skupiny, od práce s dětmi až po operační středisko. Druhý dotaz byl: „Kdo z přítomných nebyl nikdy v přímém výkonu služby na ulici?“ Přihlásili se čtyři, to byla třetina. Dominikovi ulétla slova: „Tak tohle novému šéfovi nezávidím.“

Pak končil tím, že už je tu malé nedorozumění, někomu z nás se ztratila hned první den kravata. Přihlásil jsem se a řekl, že kravata zmizela mně.

Dominik se zamračil a řekl: „Jak víte, že byla odcizena?“ Jen jsem se natáhl přes stůl ke kolegovi, který seděl naproti mně se slovy: „Protože jsem měl v kravatě zcela novou zlatou sponu pro důstojníky a to jsme tady jen tři. Dovolíte, kolego?“ Rychle jsem praporčíkovi z kravaty sundal zlatou sponu a dal si ji na svou kravatu.

Už jsem zůstal stát a jen jsem si pomalu oblékl složené sako. Myslím si, že většina z přítomných jen vydechla údivem, protože sako vz.15 se zlatými doplňky pro důstojníky viděli z blízka asi poprvé. Navíc jsem asi udělal i trochu dojem z rychlého odhalení šprýmaře či zlodějíčka své kravaty.

Odhalený kolega blekotal něco o tom, že se asi spletl. Já jen mávl rukou a řekl: „Kdyby ještě někdo potřeboval kravatu, tak mám ještě dvě náhradní.“

Všeobecný smích trochu odlehčil napjatou atmosféru. Mezitím jsme si s Dominikem vyměnili místo a hned jsem pokračoval: „Dámy a pánové, nebudeme si nic nalhávat, krom mého zástupce Dominika jsme tu všichni z trestu, anebo jako nepohodlní či lehkou postradatelní na svých původních útvarech. I já jsem byl pro svou nevhodnou aktivitu poslán na toto místo. Navíc jsme všichni na tomto oddělení zdědili pověst úplatných policajtů, ne-li něco horšího.“ Pak jsem pokračoval: „A aby toho nebylo málo, tak naši předchůdci ještě nebyli právoplatně odsouzeni, a jeden je dokonce na svobodě a ten nám moc fandit mezi lidmi nebude, to jistě chápete.“

Pak jsme všechny seznámili, z části já a z části i můj zástupce, s tím, co se tady v posledních letech dělo. Pozorně jsem pozoroval všechny přítomné a moc dobře jsem viděl závistivé pohledy některých z nich, když jsem popisoval, k čemu všemu si svou nezákonnou činností naši předchůdci v krátké době dopomohli, a o co nakonec zase přišli.

Pak jsme prošli celou budovu a já jsem s Dominikem kolegům rozdělil jejich kanceláře. Zjistil jsem, kdo má služební kupon na auto, a hned jsem dva další objednal na kurz k získání služebního kuponu. Pak jsem vzal do auta Dominika a obě naše dámy a objeli jsme sousední policejní stanice. Představil jsem se tam a převzali jsme si spisy, které za nás dosud rozdělali. Samozřejmě, že první stálou službu dostal nový majitel mé původní kravaty. Pak jsme se zastavili na radnici našeho městečka, představil jsem se starostovi a nakonec jsme šli na městskou policii.

Jejich velitel byl takový vyjukaný klučík, který mne zaujal jen svým příjmením, které bylo stejné se starostovým. Když jsme odcházeli, tak jsem se zeptal Dominika: „Syn?“ Jen přikývl a mně bylo jasno. Pěkný rodinný podnik. Řídil pět strážníků, samí pořízci viditelně vybraní na nejhrušší práci, jen mi ani jeden z nich neseděl na absolventa střední školy s maturitou. No a jejich úšklebky mne přesvědčily o tom, že tady budeme muset začít s očištěním města.

3/ SEZNÁMENÍ S KOLEKTIVEM

Hned druhý den se u mne v kanceláři všichni začali střídat jako svatí na Staroměstském orloji. První přišel Dominik. Byl ženatý a s manželkou bydlel v domku u jejích rodičů. Léta se jej pokoušeli zkorumpovat, ale marně. Když už to bylo buď, anebo, začal se bát, že na něj kolegové něco navléknou a začal spolupracovat s kolegy na krajském GIBS.

Tady se na celou skupinu vytvořil velký tým, který jejich trestnou činnost rozpracovával a dokumentoval skoro celý rok, než je všechny pozatýkali a dali do vyšetřovací vazby. Celou tu dobu se bál hlavně o rodinu, ale co se dělo potom, se s tím rokem obav nedá ani srovnat. Prosby, úplatky a výhrůžky byly na denním pořádku.

Manželky i děti zadržených kolegů chodily za jeho manželkou i dětmi a zkoušely, kam až mohou zajít. Dnes bez pistole a balistické vesty neudělá ani krok. Manželku a děti vozí do školy a zpět. Jeho manželka je učitelka. Stal se ale i zázrak, začali za ním chodit i poctiví lidé a děkovali mu, že konečně udělal tomu řádění svých kolegů konec. Hlavně si oddechli živnostníci a majitelé malých i větších podniků ve městě a v okolí, kteří museli nastrčeným lidem, nebo dokonce přímo strážníkům platit nemalé výpalné, které některé z nich dohnalo až ke krachu, jiní prodali své živnosti nebo prodejny pod cenou a odstěhovali se.

Z vyšetřovací vazby se dokonce vrátili dva podnikatelé, kteří se tam dostali na základě zmanipulovaných důkazů, když odmítli

výpalné platit. Pořád tu ale jsou lidé, kteří by měli klíčové postavy také následovat do vyšetřovací vazby. Nakonec jsem se dozvěděl, že všech pět strážníků městské policie by nemělo být jen svědky, ale také obviněnými v celé kauze, ale prý proti nim nebylo dost důkazů.

Pak jsme si sestavili s Dominikem časový harmonogram, kým začít a kde skončit. Co na koho platí. Dominik byl mojí ochotou tak nadšený, že se ještě u mne zastavil v roubence. Mého domácího znal léta, a kdysi s ním dokonce sloužil.

Nedalo mi to, abych si nevzpomněl na řadu amerických filmů, ve kterých banda lumpů i s voleným zástupcem zákona ovládnou město a osamělý hrdina je rozpráší a městu vrátí svobodu. Kde ale hledat toho nezranitelného a neporazitelného hrdinu? Já jsem se jím rozhodně necítil být.

Přesto jsem jako první opatření nařídil zabudování trezoru na dlouhé zbraně do kufrů našich služebních aut. Když to slyšel Dominik, dlouze se na mne podíval s otazníkem v očích. Trochu jsem se usmál a potvrdil mu, že chci být připravený i na přímý střet s „nepřítelem,“ který bude jistě dobře vyzbrojen. Sklonil hlavu a mlčky se mnou musel souhlasit.

Pak jsem se pro jistotu zeptal, zda již mají všichni novou pistoli ČZ-75D, zavedenou nedávno do výzbroje naší policie. Když mi to všichni potvrdili, tak jsem se trochu uklidnil a plánoval jsem další opatření na naši ochranu.

Raději se budu připravovat na malou válku, nežli být překvapen nepřípravený. Věděl jsem, že se za hodně peněz dá pořídit i parta profíků, kteří by nám, ale hlavně svědkům mohli

zkomplikovat život, či je o něj i připravit, a to jsem nesměl dopustit.

Nejnovější pistole policie ČR české výroby ČZ-75D Compact
kalibr 9mm
12 nábojů v zásobníku.

Pak jsme společně s Dominikem začali prohlížet tu naši partičku a snažili se z každého z nich vykresat nějakou tu znalost či specializaci, která by se nám hodila. Naštěstí jsme v naší partičce našli dva skoro ajťáky, pro které nebyl počítač nepřítelem, ale naopak. Sesadil jsem je do jedné kanceláře a pověřil je sledováním veřejných sítí ve směru k našemu případu i městu. Facebookových profilů stíhaných a jejich rodin a dále dalších podezřelých. No prostě nesmí se na internetu šustnout nic, abychom o tom včas nevěděli.

Všichni jsme si navzájem uložili svá telefonní čísla a dostali pokyn chodit do práce a z práce ozbrojeni služební zbraní nebo aspoň paralyzérem. Moje oblíbené bojové umění „Krav maga“ – pro naše účely nevhodnější – jsme dobře ovládali jen čtyři. Já, Dominik, nenápadný Štěpán a vyšší z dívek, Jana. Hned jsem pro ostatní naplánoval rychlokurz na nejbližší možný termín.

Jana mne překvapila, jako bývalá tisková mluvčí nejen svou krásou, ale i znalostí bojového umění i svými jazykovými znalostmi. Krom angličtiny hovořila německy a rusky.

Menší Jitka padla za „oběť“ mstivé manželce svého šéfa, který jí nasliboval hory doly, a pak byl rád, když musela odejít a on měl doma zase svůj klídek.

Večer Dominik zaťukal na dveře srubu a já jsem jej s majitelem přivítal. My jsme si dali pivo ze džbánku, který přivezl, ale on pil colu. Nevěděl, kdy na něj nastraží nějakou dopravní nehodu – a alkohol? To by jim to moc usnadnil. Oba jsme souhlasili.

Pak mne oba začali seznamovat s příbuzenskými, politickými i ekonomickými vztahy ve městě. Mnohdy se až neskutečně proplétaly, proto jsme si nakreslili takového pavouka, aby bylo na první pohled jasné, kdo je čí příbuzný, zaměstnanec či jen „spojenec.“ Po tom maléru s místní policií, která byla starostovou pravou rukou, se pod ním začala třást i jeho židle a opozice na radnici začala konečně zvedat hlavu.

Začínalo se více mluvit o dřívějších zakázkách radnice přidělovaných bez výběrového řízení protekčním stavebním firmám, které nikdy neměly ani jednoho zaměstnance krom účetní, ale zato měly milionové obraty a hlavně pravidelné zakázky od radnice. Peníze od radnice nastrčené firmy dostávaly

vždy v čas, i když jejich ceny prací byly přemrštěné. Zato skutečným stavebním firmám, které si nasmlouvaly a ony zakázky realizovaly, předávaly mnohdy jen část peněz, které na zakázku dostaly, nebo někdy vůbec nic a pak byla firma převedena na „bílého koně“ a ten zmizel někde na Ukrajině.

No prostě, malá domu. Nyní jsme jen čekali, kdy se pokusí kontaktovat mne nebo mé podřízené a jakým způsobem. Když Dominik odjel, ještě jsme mluvili na stejné téma s Mirkem až dlouho přes půlnoc.